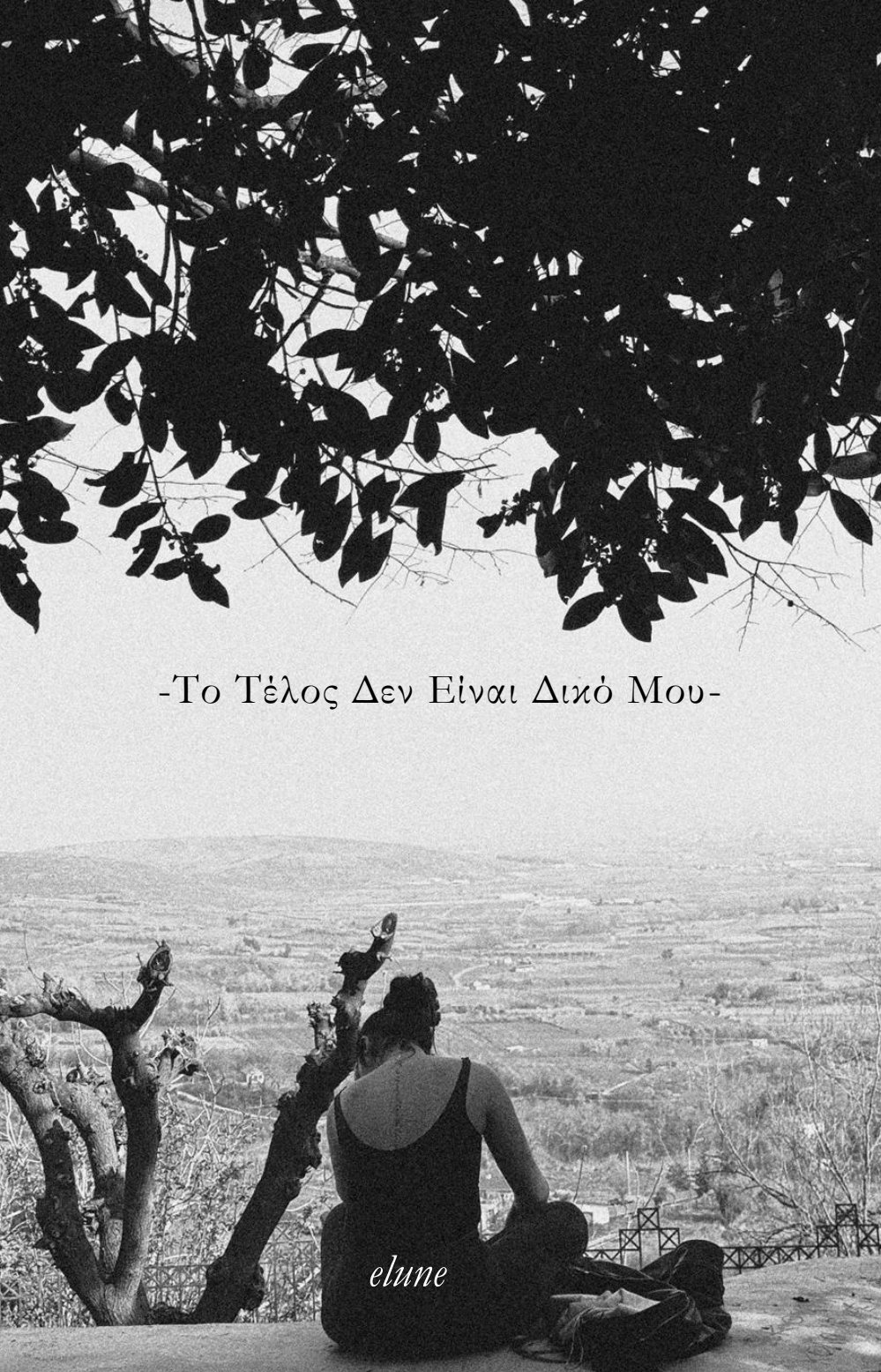

-Το Τέλος Δεν Είναι Δικό Μου-

elune

-Το Τέλος Δεν Είναι Δικό Μου-

StampOn

Πρώτη έκδοση Μάρτιος 2026

Σχεδιασμός Εξωφύλλου Χωλίδου Χριστίνα

© 2026, Εκδόσεις StampOn

ISBN : 978-618-88376-0-7

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου Ν . 2121 / 1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις StampOn

Αμφιπόλεως 19, Θεσ/νίκη

τηλ.: 2313 030 530

elune

-Το Τέλος Δεν Είναι
Δικό Μου-

StampOn

Για εσένα, που οι δαίμονες σου,
σε νίκησαν.

Γιατί μου σκόνταψες;
Γιατί περπάτησες;
Γιατί, όταν σου είπα «Εγώ φεύγω»,
εσύ μ' άφησες;

I.ΓΡΑΜΜΑ

II.ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΟΥ

III.ΤΩΡΑ ΑΥΤΟ ΠΩΣ ΝΑ ΣΤΟ ΠΩ

VI. ΔΟΥΛΟΥΔΙ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

I. ΓΡΑΜΜΑ

Παλιέ μου φίλε.
Παλιέ μου έρωτα.
Παλιέ εαυτέ μου.
Που κάποτε δεν φοβόσουν να κοιτάξεις την αγάπη
στα μάτια.

Άσκοπα και άτοπα πέρασε η ζωή σου,
δίχως όνειρα,
δίχως όραμα,
δίχως στόχους και καρδιοχτύπια.

Και ακόμα αρνείσαι, εαυτέ μου...

Ο πιο μεγάλος έρωτάς μου
είμαι εγώ ο ίδιος.

Με θλίβει αυτό και μόνο.
Η θύμησή σου, το όνομά σου.
Με θλίζουν όλα πάνω σου, ακόμη και εκείνα που
εσύ δεν βλέπεις.
Αυτή η αδιόρατη σκοτεινιά που κρύβουν τα μάτια
σου,
τα βαριά σου βλέφαρα,
στολισμένα με αλήθειες που ποτέ τα χείλη σου δεν
θα τολμήσουν να πουν.
Με θλίβει μέχρι και αυτό...
Ούτε το όνομά σου δεν μπορώ να πω,
μέχρι και η γραφή του με δυσκολεύει.

Σαν κάτι μακρινό θα είναι η ανάμνησή σου,
κι η σκέψη μου θα τρέχει στη μορφή σου.
Μακρύς ο δρόμος για να ανταμωθούμε,

κι αν τύχει να βρεθούμε... θα χαθούμε.

Είν' δύσκολοι οι καιροί
για έρωτες, καρδιές κι αναζητητές.
Θαρρείς πως δυο ψυχές, αν και ποθούν,
αρκεί μια σιωπή για να χαθούν.

Πόσα θα ήθελα να σου πω απόψε.
Πόσα δεν θα μάθεις ποτέ.

Πώς καταφέρνεις να με πονάς,
ακόμα και όταν δεν υπάρχουν;

Σαν ρίζα στο μυαλό μου είσαι.
Η αρχή των πάντων είσαι.
Η ζωή και ο θάνατος είσαι.

Σε αισθάνομαι παντού
και δεν είσαι πουθενά.

Σαν ήλιος που φέγγεις από ψηλά
κι εγώ απλώνω το χέρι μου να σε αγγίξω.
Αλλά φαντάζει σε εσένα
μικρό και μακρινό.
Πάντα ανέφικτο,
για εσένα, να συναντηθούμε.

Γιατί έφυγες;
Με άφησες ή σε άφησα;
Άραγε θα ξεβαφτείς εντελώς, ποτέ;
Θα φύγεις;
Θα σε ξεχάσω;

Θα ρρώ πως είσαι ανεξίτηλος στην καρδιά μου,
ένα κομμάτι που δεν θα τολμήσω να ξαναδώ.